

غزل طبع زاد

محمد ولی الحق انصاری *

من جانِ خودم را به اهرمن نفروشم
اموالِ خود از خطرہ دشمن نفروشم
در عشقِ دہم جان و دل، اما نہ خودم را
ہستم چمن آرا و ز دیدار گل ام شاد
ہرگز نہچکد گوہر اشک از صدفِ چشم
بیگانہ ز عالم شدہ در گوشہٴ زندان
در مسلکِ غم نالہ و فریاد روا نیست
جنسِ غم دل را ندہم چارہ گران را
انباز شود غیر بہ دردم، نپذیرم
ای زخمِ جگر مُژدہ، کہ من بہرِ رفویت
کالای سخن را بہ سخن فہم دہم مفت
پُرشعلہ شود آتشِ آن از نمِ اشکم
حاوی بہ ضمیرم نشود مصلحتِ وقت
من فارسی خوانم، ولی نی تاجرِ نفتم

کالای گران مایہ بہ دشمن نفروشم
چون لطف خدا ساختہ ایمن، نفروشم
من بہرِ دو دانہ ہمہ خرمن نفروشم
گلچین نیم و رونقِ گلشن نفروشم
این جنسِ گرامایہ بہ دامن نفروشم
سازم بہ غم و دیدہ بہ روزن نفروشم
من سوزِ تبِ عشق بہ شیون نفروشم
ہستند خریدار ولی من نفروشم
این تحفہٴ یار است، بہ دشمن نفروشم
ہرگز بہ کسی رشتہ و سوزن نفروشم
این جنس بہ ہر کوچہ و برزن نفروشم
این آتشِ سیال بہ گلخن نفروشم
با پیرِ خرد من دل روشن نفروشم
ہستم بدین بی پول کہ روغن نفروشم

بد ذوق ولی را نسرایم سخنِ خویش

من گوہرِ اشعار بکودن نفروشم

* استاد بازنشستہ بخش فارسی دانشگاه لکھنؤ.

۱. در ہند ضرب المثلی ہست کہ می گوید: «پڑھیں فارسی بیچیں تیل/دیگھویہ قدرت کے کھیل»۔ فارسی می خوانند و

روغن می فروشند/ببین این ستم و بازی تقدیر را.